

WETSONTWERP TOT REORGANISATIE VAN HET
TANDHEELKUNDIG ONDERWIJS

Kort na het ter perse gaan van het vorige nummer werd het wetsontwerp tot reorganisatie van het tandheelkundig onderwijs (waaromtrent wij een mededeeling opnamen) bij de Staten-Generaal ingediend. Het draagt de onderteekening zoowel van den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen als van den Minister van Sociale Zaken. Wij laten hier den tekst volgen van de 5 artikelen waaruit het ontwerp bestaat en van de uitvoerige Memorie van Toelichting, die het vergezelt.

De considerans luidt:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is de opleiding in de tandheelkunde op wetenschappelijke basis in universitair verband te regelen en in verband daarmede de bepalingen omtrent de uitoefening der tandheelkunst aan te vullen;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1.

De hooger-onderwijswet wordt als volgt gewijzigd en aangevuld:

I. in het derde lid van artikel 131 wordt voor de woorden „van apotheker” ingevoegd: „van tandarts.”;

II. na artikel 145bis wordt een nieuw artikel ingevoegd, genummerd 145ter en luidende als volgt:

„De hoedanigheid van tandarts, als bedoeld in artikel 131, geeft de bevoegdheid de tandheelkunst in haar vollen omvang uit te oefenen.

Onder uitoefening van de tandheelkunst wordt mede begrepen het van overheidswege controleeren van den arbeid van tandartsen.”

Artikel 2.

De wet van 25 December 1878 (*Staatsblad* no. 222), houdende regeling der voorwaarden tot verkrijging der bevoegdheid van arts, tandarts, apotheker, vroedvrouw en apothekersbediende, zooals deze wet nader is gewijzigd, wordt als volgt gewijzigd en aangevuld:

I. artikel 8 wordt gewijzigd met dien verstande, dat

A. het eerste lid wordt gelezen als volgt:

„De hoedanigheid van tandarts geeft de bevoegdheid de tandheelkunst uit te oefenen en wordt verkregen door het afleggen van de door de wet gevorderde examens.”;

B. het tweede lid vervalt;

II. de artikelen 9, 10, 18 en 19 vervallen;

III. na artikel 8 wordt een nieuw artikel ingevoegd, genummerd 8a en luidende als volgt:

„De faculteit der geneeskunde, ten overstaan van welke de in artikel 131 van de hooger-onderwijswet bedoelde hoedanigheid van tandarts is verkregen, reikt behalve het universitair getuigschrift een in het Nederlandsch

gesteld getuigschrift uit, waarvan het model wordt vastgesteld door Onzen Minister, met de uitvoering van deze wet belast.”;

IV. in het eerste lid van artikel 22 vervallen het woord „tandarts” en de daar achter geplaatste komma.

Artikel 3.

De wet van 24 Juni 1876 (*Staatsblad* no. 117), houdende regeling van de voorwaarden tot verkrijging der afzonderlijke bevoegdheid tot uitoefening der tandheelkunst en van de uitoefening dier kunst, zooals deze wet nader is gewijzigd, wordt als volgt gewijzigd en aangevuld:

I. in het eerste lid van artikel 7 wordt na het woord „tandarts” een komma geplaatst, waarna voor het woord „is” worden ingevoegd de woorden „die deze hoedanigheid ontleent aan het practisch tandheelkundig examen, bedoeld in artikel 8 van de wet van 25 December 1878 (*Staatsblad* no. 222), zooals dat artikel luidde krachtens zijn vaststelling bij de wet van 28 April 1913 (*Staatsblad* no. 166),”;

II. aan artikel 7 wordt een derde lid toegevoegd, luidende:

„De tandarts, die deze hoedanigheid heeft verkregen door het voldoen aan de vereischten, bedoeld in het derde lid van artikel 131 van de hooger-onderwijswet, is bevoegd de tandheelkunst in haar vollen omvang uit te oefenen.”

Artikel 4.

Zij, die voor 1 Januari 1947 waren ingeschreven aan een Nederlandse universiteit en ten genoeg van de faculteit der geneeskunde kunnen aantoonen, dat zij tandheelkunde studeerden, worden tot 1 September 1948 op den ouden voet toegelaten tot het theoretisch tandheelkundig examen, als bedoeld in artikel 9 van de wet van 25 December 1878 (*Staatsblad* no. 222), zooals dit artikel luidde voor het in werking treden dezer wet.

Zij, die het eerste deel van het in het eerste lid genoemde theoretisch tandheelkundig examen met goed gevolg hebben afgelegd, worden op den ouden voet tot het tweede deel van dit examen toegelaten tot 1 September 1949.

Zij, die het in het eerste lid genoemde theoretisch tandheelkundig examen met goed gevolg hebben afgelegd, worden tot 1 September 1951 op den ouden voet toegelaten tot het practisch tandheelkundig examen, bedoeld in artikel 8 van de wet van 25 December 1878 (*Staatsblad* no. 222), zooals dit artikel luidde voor het in werking treden dezer wet.

De in de vorige leden genoemde termijnen worden voor éénmaal verlengd met een jaar voor dengene, die bij het afleggen van een der genoemde examens wordt afgewezen.

Artikel 5.

Deze wet treedt in werking met ingang van den dag na dien harer afkondiging.

MEMORIE VAN TOELICHTING

Het hierbij aangeboden ontwerp van wet beoogt de opleiding in de tandheelkunde op universitair plan te brengen en de uitoefening der tandheelkunst daarbij aan te passen.

Het ontwerp vindt zijn basis in het rapport, dat werd uitgebracht door de Commissie van advies in zake de opleiding van tandartsen, welke door den toenmaligen Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen werd ingesteld bij beschikking van 14 November 1945, no. 415 I, afdeling H.O.

Deze commissie, die veelzijdig was samengesteld, heeft haar rapport eenstemmig uitgebracht. Van dit rapport worden eenige exemplaren overgelegd.

Ondergeteekenden nemen hieronder eenige punten uit het rapport der commissie over. Na te hebben geconstateerd, dat een ingrijpende verbetering in de tandartsopleiding noodzakelijk is, gaat de commissie als volgt voort:

„Er kan trouwens op dit gebied van een communis opinio worden gesproken. De onvoldoende theoretische geneeskundige vooropleiding valt wel het meest in het oog, terwijl de zuiver tandheelkundige vorming niet langer voldoet aan de eischen, die men aan een wetenschappelijke opleiding moet stellen. Onbevredigend is de tweeslachtige toestand bij de studie: de studenten volgen universitair onderwijs, doch doen niet universitaire examens. De tandheelkundige professie wordt tevens gedrukt door het ontbreken van de mogelijkheid tot promoveeren en door de beperkte bevoegdheid, de opleiding door te weinig en onvoldoend gesalarieerd personeel en door gebrekkige outillage.

De volksgezondheid vraagt om een dringende oplossing van talrijke sociaal-tandheelkundige problemen. Hiertoe zijn wetenschappelijk gevormde tandartsen noodig, die in samenwerking met de Nederlandsche artsen deze problemen ter hand kunnen nemen en de belangen van hun gemeenschappelijke patiënten kunnen behartigen.

Van een wetenschappelijke tandheelkundige opleiding moet een bloeiende tandheelkundige wetenschap de fundeering vormen.

Ziet de commissie goed, dan is het feit, dat de tot nu toe in opdracht van of door de Regeering voorbereide regelingen niet bevredigden, een gevolg er van, dat men er voor is teruggedeeft te erkennen, dat de tandheelkunde zich tot een zelfstandige wetenschap had ontwikkeld (helaas in hoofdzaak buiten Nederland). Een bloeiende tandheelkundige wetenschap met een op haar steunende opleiding kan echter alleen worden verkregen door de tandheelkunde ook in Nederland bij het hooger onderwijs met haar zusterwetenschappen gelijk te stellen.

Instelling van een faculteit der tandheelkunde is daarom noodzakelijk. Slechts dan kunnen de tandheelkundige vakken en de zich steeds meer specialiseerende hulpwetenschappen tot een geheel samengroeien en kunnen de docenten een eenheid vormen en te zamen de tandheelkundige wetenschap opbouwen.

De opleiding tot tandarts zal eveneens principieele veranderingen moeten ondergaan. In de eerste plaats zullen de examens geheel universitair moeten worden geregeld, op denzelfden voet als die van de opleiding tot arts, apotheker en veearts. In de tweede plaats zal de opleiding zelfstandig moeten worden opgezet, al zal zij, wat de medisch-biologische grondslagen betreft, moeten aanleunen bij de faculteiten der wis- en natuurkunde en der geneeskunde. Hieruit volgt, dat een tandheelkundige opleiding, volgens de §§ 22—25 van het academisch statuut — waarvan trouwens nooit gebruik is gemaakt —, niet aan de eischen voldoet. De a.s. tandartsen verpligten eerst een volledige artsopleiding te volgen, zou economisch niet verantwoord zijn en waarschijnlijk een tekort aan tandartsen veroorzaken.

Op grond van deze overwegingen kwam de commissie unaniem tot de conclusie, dat de Regeering er toe zal moeten overgaan een kandidaats- en een doctoraal examen in de tandheelkunde in te stellen, gevolgd door een tandartsexamen. Tevens moet voor de tandheelkundige studenten de gelegenheid om te promoveeren worden geopend.

De studie in de tandheelkunde vergt veel practische oefeningen, zoodat minder aan zelfstudie kan worden overgelaten en meer leiding bij de studie noodig is dan bij andere vakken.

De gegevens over de studie in de tandheelkunde in Amerika en elders leeren dan ook, dat voor een doeltreffend onderwijs het aantal studenten per universiteit niet te groot mag zijn (60—80 jaarlijks). De commissie is daarom van oordeel, dat het wenschelijk is, gezien het toenemend aantal tandheelkundige studenten in Nederland, aan ten minste twee Rijksuniversiteiten gelegenheid tot de studie in de tandheelkunde te geven.

Het verslag van de commissie gaat dan ongeveer aldus voort:

„In de practijk is gebleken, dat de beperkte hoeveelheid der tandartsen, waarbij het voorschrijven van inwendige medicamenten en zelfs elke vorm van algemeene anaesthesie geheel verboden is, terwijl iedere behandeling tot de tanden en tandkassen beperkt moet blijven, aan een goede verzorging der patiënten en vooral aan de ontplooiing van een tandheelkundige wetenschap in den weg staat. De wetenschappe-

lijk opgeleide tandarts behoort zoodanige kennis, ervaring en voldoende verantwoordelijkheid verkregen te hebben, dat hij evenals de arts weet waar de grens van zijn kennen en kunnen is. Hij zal na het volgen van het ontworpen studieplan voldoende onderlegd zijn om zoo noodig geneesmiddelen voor te schrijven en analgesie toe te passen, terwijl alsdan de vraag, of hij bevoegd en in staat mag worden geacht een eenvoudige chirurgische behandeling van de kaak uit te voeren, welke quaestie thans nog dubieus is, buiten twijfel in positieven zin zal zijn opgelost. Hij zal zóó moeten worden opgeleid, dat hij verschillende ziekelijke afwijkingen, die met de tandheekunde samenhangen, weet te onderkennen, ten einde de patiënten naar den huisarts respectievelijk specialist, te verwijzen. Het zal dan mogelijk zijn den tandarts een ruimere bevoegdheid te verleen.

De commissie heeft de verschillende gevaren (o.a. een eventueele toename van het morphinisme), die dit met zich meebrengt, zorgvuldig onder de oogen gezien. De ervaring in het buitenland leert, dat het toekennen van een ruime bevoegdheid aan goed opgeleide tandartsen geen aanleiding tot moeilijkheden geeft. Een gedetailleerde wettelijke omschrijving van de bevoegdheid door beperking van te behandelen weefsels of organen, ziekten of afwijkingen, of door beperking van voor te schrijven geneesmiddelen, acht de commissie niet goed mogelijk, terwijl een dergelijke beperking wellicht de verdere ontwikkeling der tandheekunde zou schaden.

De commissie geeft daarom in overweging aan de volgens het nieuwe studieplan opgeleide tandartsen de bevoegdheid te verleen: de tandheekunde uit te oefenen."

Met de door de commissie ontwikkelde denkbeelden hebben de ondergeteekenden zich in hoofdzaak kunnen vereenigen. Echter is in het onderhavige ontwerp niet overgenomen de instelling van een faculteit der tandheekunde. Hiertegen waren groote bezwaren gerezen, zoowel van de zijde van verschillende senaten der universiteiten als van de zijde van den Onderwijsraad. De Eerste Afdeeling van den Onderwijsraad maakt ter zake de volgende opmerkingen:

„Bij de afdeeling bestaan ernstige bezwaren tegen de instelling van een afzonderlijk doctoraat in de tandheekunde.

Zij acht dit in strijd met de eenheid van doctoraten, bij de wet van 1 Maart 1920, *Staatsblad* no. 105, neergelegd in de artikelen 130 en 131 der hooger-onderwijswet en met de destijds bij die artikelen in de Memorie van Toelichting gegeven toelichtingen, wel is waar heeft men naderhand een afzonderlijk doctoraat in de veeartsenijkunde verkrijgbaar gesteld in artikel 130, lid 2, doch dit is geschied, omdat de geneeskunde van het dier een geheel andere is dan die van den mensch; de tandheekunde is evenwel ontegenzegglijk een onderdeel van de geneeskunde. De afdeeling vermag dan ook niet in te zien, dat er genoegzaam reden is, een afzonderlijke faculteit hiervoor in te stellen."

De eerste ondergeteekende heeft zich hiermede vereenigd. Derhalve is in het ontwerp de nieuwe tandheekundige opleiding in de faculteit der geneeskunde ondergebracht. De nieuwe tandarts zal daarin ook het doctoraat kunnen behalen.

Artikelsgewijs kan het volgende worden opgemerkt.

Artikel 1 dient ter aanvulling van de hooger-onderwijswet. Evenals voor den arts, den apotheker en den veearts dient in de eerste plaats in artikel 131 ook voor den tandarts bepaald te worden, dat de hoedanigheid daarvan verkregen kan worden door het voldoen aan de vereischten, welke in het academisch statuut zullen worden gesteld, en dient in de tweede plaats in een nieuw artikel de bevoegdheid nader te worden omschreven. Hierbij is de formulering der commissie van advies overgenomen, met de toevoeging: „in haar vollen omvang", waardoor de verhouding tusschen de oude en de nieuwe bevoegdheid beter tot uitdrukking wordt gebracht.

Artikel 2 dient ter aanvulling van de wet van 25 December 1878 (*Staatsblad* no. 222), houdende regeling der voorwaarden tot verkrijging der bevoegdheid van arts, tandarts, apotheker, vroedvrouw en apothekersbediende.

Het eerste lid van artikel 8 is gewijzigd naar analogie van het eerste lid van artikel 1 en met artikel 11 dier wet, dat hetzelfde respectievelijk voor den arts en den apotheker verklaart. Opzettelijk is hier evenwel de toevoeging: „in haar vollen

omvang" weggelaten, aangezien ook tandartsen van de oude opleiding die hoedanigheid hebben verkregen door het afleggen van de door de wet gevorderde examens. Het tweede lid van artikel 8 en artikel 9 kunnen gevoeliglyk vervallen, daar het practisch tandheelkundig examen en het theoretisch tandheelkundig examen vervangen zullen worden door de in het academisch statuut op te nemen examens. Daar deze examens vervallen, kunnen ook de artikelen 10, 18 en 19 worden ingetrokken, welke de examenregeling inhouden, en kan in artikel 22 het woord „tandarts" vervallen. Ten slotte wordt voorgesteld een nieuw artikel in te voegen. Dit artikel heeft materieel denzelfden inhoud als de artikelen 3 en 12, welke van gelding zijn respectievelijk voor den arts en den veearts.

Artikel 3 van het onderhavige wetsontwerp beoogt artikel 7 van de wet van 24 Juni 1876 (*Staatsblad* no. 117), houdende regeling van de voorwaarden tot verkrijging van de afzonderlijke bevoegdheid tot uitoefening der tandheelkunst en van de uitoefening dier kunst, in overeenstemming te brengen met den nieuw te vormen toestand. Daarin zullen immers zoowel tandartsen van den ouden stijl als tandartsen van den nieuwen stijl praktiseeren. Voor beiden moest daarom de bevoegdheid nader worden omschreven.

Artikel 4 houdt ten slotte de overgangsbepalingen in. Het is billijk aan degenen, die reeds met de studie in de tandheelkunde zijn aangevangen, een redelijken termijn te geven om deze studie op den ouden voet te beëindigen. Een onbepaalde termijn lijkt onjuist, omdat de examens op den ouden voet aan een speciale regeling waren onderworpen, zooals de instelling telkenjare van een examencommissie, waarmede niet steeds kan worden doorgedaan. Bij afwijzing voor één der examens worden de termijnen billijkheidshalve voor één keer met een jaar verlengd.

WAT HET WETSONTWERP BEHELST

Tot goed begrip van de voorgestelde aanvullingen en wijzigingen der betreffende wetsartikelen laten wij hier den volledige tekst volgen, zooals die, na de aanneming van het wetsontwerp, zal luiden. De voorgestelde aanvullingen zijn daarin cursief weergegeven.

Van de Hoogeronderwijswet luidt art. 130:

Aan de universiteiten zijn de volgende doctoraten verkrijgbaar:

- 1°. in de godgeleerdheid;
- 2°. in de rechtsgeleerdheid;
- 3°. in de geneeskunde;
- 4°. in de wis- en natuurkunde;
- 5°. in de letteren en wijsbegeerte.

Aan de Rijksuniversiteit te Utrecht en bovendien het doctoraat in de veeartsenijkunde verkrijgbaar.

Art. 131. De in art. 130 genoemde doctoraten worden verkregen door het afleggen van de examens en het voldoen aan de voorwaarden vast te stellen bij algemeenen maatregel van bestuur.¹⁾

Bij ons bedoeld besluit¹⁾ worden de inrichting en omvang der examens en promotiën geregeld, de tijdstippen waarop zij worden gehouden en wat verder daarop betrekking heeft. Behoudens de gevallen van vrijstelling door of krachtens deze wet wordt het doctoraat niet verkregen dan na het afleggen van een candidaatsexamen en een doctoraal examen.

Ons bedoeld besluit regelt mede de vereischten voor het, krachtens universitair getuigschrift, op grond van de beide in het tweede lid genoemde examens, verkrijgen van de hoedanigheid van meester in de rechten, van arts, van *tandarts*, van apotheker en van veearts, en bepaalt, voor zoover daarin niet door of krachtens deze of eenige andere wet is voorzien, de aan universitaire examens verbonden onderwijsbevoegdheden.

Alvorens ons besluit¹⁾ wordt vastgesteld of gewijzigd, worden de senaten

¹⁾ Academisch Statuut. (Red.)

van de Rijksuniversiteiten, van de gemeentelijke universiteit te Amsterdam en van de bijzondere universiteiten, vermeld in een aanwijzing als bedoeld bij art. 184 in de gelegenheid gesteld ieder afzonderlijk onzen Minister, met de uitvoering van deze wet belast binnen een aangegeven termijn te dienen van raad.

Art. 143. De hoedanigheid van arts geeft de bevoegdheid de geneeskunst uit te oefenen in haar vollen omvang.

Onder uitoefening van geneeskunst wordt mede begrepen het als van overheidswege aangewezen deskundige uitspreken van een oordeel over den gezondheidstoestand van individuen, en het van overheidswege controleeren van den arbeid van geneeskundigen.

Art. 145. De hoedanigheid van apotheker geeft de bevoegdheid de artsenijberekunst uit te oefenen.

Art. 145bis. De hoedanigheid van veearts geeft de bevoegdheid de veeartsenijkunst uit te oefenen in haar vollen omvang.

„Art. 145ter. De hoedanigheid van tandarts, als bedoeld in art. 131 „geeft de bevoegdheid de tandheelkunst in haar vollen omvang uit te oefenen.”

„Onder uitoefening van de tandheelkunst*) wordt mede begrepen het van „overheidswege controleeren van den arbeid van tandartsen.”

Wat voorts de in artikel 2 van het wetsontwerp vervatte wijzigingen in de wet van 1878 betreft, waarin o.m. de voorwaarde tot verkrijging van de bevoegdheid van tandarts zijn geregeld, blijken deze het duidelijkst wanneer men de oude en de voorgestelde redactie met elkaar vergelijkt.

Art. 8. De titel van tandarts verleent de bevoegdheid tot het uitoefenen der tandheelkunst.

De titel wordt verkregen door het met goed gevolg afleggen van het praktisch tandheelkundig examen. Dat examen omvat: (volgt onder a, b, c en d de omschrijving van de onderwerpen).

Voorgesteld wordt art. 8 aldus te doen luiden:

„De hoedanigheid van tandarts geeft de bevoegdheid de tandheelkunst „uit te oefenen en wordt verkregen door het afleggen van de door de wet „gevorderde examens.”

Dit zij dus het in art. 131 van de H.O.-wet genoemde candidaats- en doctoraal examen, welke in de plaats komen van het theoretisch tandheelkundig examen, 1e en 2e gedeelte. Het artikel 9 van deze wet, waarin deze examens geregeld zijn, komt daardoor te vervallen. De in het wetsontwerp verder genoemde artikelen 10 en 18, die eveneens overbodig zullen worden, hebben betrekking op de examen-commissie, en het examen zelf. Door de voorgestelde conversie van het tandheelkundig tot hooger onderwijs houden de tandheelkundige examens op staatsexamens te zijn, omdat zij onder de faculteitsexamens worden gebracht.

Voorts wordt ook art. 19, luidende:

Aan ieder, die aan het examen, bedoeld in art. 8, voldaan heeft, wordt een getuigschrift uitgereikt, dat hem het recht geeft om den titel te voeren van tandarts.

vervangen door een nieuw artikel, 8a, aansluitende op de bovenvermelde nieuwe redactie van artikel 8:

„Art. 8a. De faculteit der geneeskunde, ten overstaan van welke de „in art. 131 van de hooger-onderwijswet bedoelde hoedanigheid van tand- „arts is verkregen, reikt behalve het universitair getuigschrift een in het „Nederlandsch gesteld getuigschrift uit, waarvan het model wordt vast- „gesteld door onzen Minister, met de uitvoering van deze wet belast.”

*) Hier zal uitoefening „van tandheelkunst” bedoeld zijn. (Red.).

Door deze regeling wordt in art. 22, luidende: Tot het afleggen van de examens als tandarts, vroedvrouw of apotheker-adsistent wordt tenminste tweemaal 's jaars gelegenheid gegeven.

Het daarin vervatte voorschrift met betrekking tot het praktisch tandheelkundig examen is overbodig.

Wordt het ontwerp wet, dan zullen in de toekomst (na 6 jaar) twee categorieën tandartsen praktiseeren; in de eerste plaats zij, die hun bevoegdheid ontleenen aan het vigeerende art. 7 van de wet van 1876, houdende regeling van de voorwaarden tot verkrijging der afzonderlijke bevoegdheid tot uitoefening der tandheelkunst en van de uitoefening dier kunst, en daarnaast de dan opkomende groep der tandartsen, die op grond van de ontworpen nieuwe regeling bevoegd zullen zijn de tandheelkunst in haar vollen omvang uit te oefenen.

Ter voorziening in deze dualiteit wordt voorgesteld dit artikel uit te breiden met een tusschenzin en aldus te doen luiden:

Art. 7. „De tandarts, die deze hoedanigheid ontleent aan het practisch tandheelkundig examen, bedoeld in artikel 8 van de wet van 25 December 1878 (Staatsblad No. 224), zooals dat artikel luidde krachtens zijn vaststelling bij de wet van 28 April 1913 (Staatsblad No. 166), is bevoegd: a. tot de plaatselijke behandeling 1°. van ziekten van de tanden; 2°. van de tandkassen en van het tandvleesch, voor zoover die afhankelijk zijn van de ziekten van de tanden; 3°. van de anomalieën van stand der tanden; b. tot de toepassing der tandprothese.

Aanwending van algemeen gevoelloos makende middelen en het voorschrijven van inwendige geneesmiddelen, alsmede het afleveren van geneesmiddelen is hem verboden.

Voor de nieuwe categorie zullen deze beperkende voorschriften niet meer gelden, haar bevoegdheid wordt bepaald door wat dan geacht zal worden tot de uitoefening der tandheelkunst, zonder nadere omschrijving dus, te behooren en welke uitoefening in vollen omvang zal kunnen geschieden. Wat daaronder moet worden verstaan zal in hoofdzaak bepaald worden door den stand van de tandheelkundige wetenschap van het oogenblik en de wet wil aan de toepassing van de vorderingen geen belemmeringen in den weg leggen. Vandaar de toevoeging van een nieuw lid aan genoemd artikel:

„De tandarts, die deze hoedanigheid heeft verkregen door het voldoen „aan de vereischten, bedoeld in het derde lid van artikel 131 van de „hooger-onderwijswet, is bevoegd de tandheelkunst in haar vollen omvang „uit te oefenen.”

De in artikel 4 van het wetsontwerp neergelegde overgangsbepaling voor hen die volgens de thans nog vigeerende regeling hun studie zullen voltooien, behoeft geen nadere toelichting. Op uiterlijk 1 September 1952, dus een jaar na den daarvoor genoemden termijn, zal de staatscommissie, belast met het afnemen van de tandheelkundige examens, ophouden te bestaan.

Zooals uit het vorenstaande blijkt is in het wetsontwerp alleen het beginsel van de conversie van de tandheelkundige opleiding tot hooger-onderwijs belichaamd. De uitwerking, door middel van een aanvulling van het Academische Statuut met een aanwijzing van de vakken voor het in te stellen tandheelkundig candidaats- en doctoraal-examen, zal nog nader dienen te geschieden bij algemeenen maatregel van bestuur. (koninklijk besluit). Dit zal uiteraard pas plaats vinden nadat het ontwerp door aanneming in de beide Kamers der S.G. -kracht van wet heeft gekregen.

B.